

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **nezl. A. E.**, zastoupené Mgr. Janem Urbanem, advokátem, se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2013, č. j. OAM-163/ZA-K01-P05-2012, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 20. 6. 2014, č. j. 29 Az 24/2013 - 68,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně, Mgr. Janu Urbanovi, advokátovi, se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 4.114 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2013, č. j. OAM-163/ZA-K01-P05-2012 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“). Tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany tak, že se jí mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.

[2] Krajský soud nejprve upozornil, že ve věci stěžovatelky jednal poté, kdy jednal pod spisovými značkami 28 Az 24/2013 a 28 Az 23/2013 ve věcech žaloby otce a žaloby matky

a čtyř sourozenců stěžovatelky; žaloby byly jako nedůvodné zamítnuty. Krajský soud uvádí ve shodě s žalovaným, že tvrzeným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany je snaha o sloučení rodiny s rodiči a sourozenci a obavy kvůli problémům otce stěžovatelky ve vlasti, v důsledku nichž by mohla mít problémy i celá rodina. Žalovaný poukázal na konkrétní podklady, které shromáždil za účelem posouzení situace v Turecku, včetně zákona č. 5901 o občanství, přijatého dne 29. 5. 2009. Z těchto podkladů vyvodil správný závěr, že stěžovatelka je státní příslušnicí Turecké republiky, a to bez ohledu na vyjádřené přání matky, aby stěžovatelka „nepatřila Turecku“.

[3] Stěžovatelka je ve svém věku naprosto fyzicky i sociálně závislá na svých rodičích. Krajský soud neshledal u rodičů a sourozenců stěžovatelky žádné azylově relevantní pronásledování, ani důvodné obavy ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, odůvodnění žalovaného v napadeném rozhodnutí pak shledal za vyčerpávající a správné. Z obdobných důvodů je vyloučeno udělení mezinárodní ochrany z důvodu sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu. Taktéž pro výrok o neudělení humanitárního azylu měl žalovaný dostatečné podklady a jeho závěr je v tomto smyslu adekvátní.

[4] Krajský soud nezjistil v případě návratu stěžovatelky do vlasti ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu z důvodu hrozícího nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení či trestání ze strany tureckých státních orgánů. Neshledal ani vážné ohrožení života či svévolného násilí, které by nezletilé hrozilo za situace mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Podkladové zprávy hovoří o tom, že navrátilivším se neúspěšným žadatelům o azyl v zahraničí v Turecku prakticky nehrozí zlé zacházení z důvodů jejich předchozích politických aktivit (např. Informace MZV, č. j. 110042/2013-LPTP ze dne 6. 8. 2013). Hrozba, že rodinu budou opět navštěvovat vojáci a ptát se po otci rodiny, neznamená hrozbu vážné újmy v azylově relevantním smyslu, taková hrozba nebyla krajským soudem v souvisejícím řízení shledána ani u otce stěžovatelky.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalovaného

[5] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností. Namítá, že žalovaný při svém rozhodování nedbal dostatečně povinnosti zjistit řádně stav věci a řádně se nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci, zejména s tvrzeními, že v případě návratu do země původu hrozí stěžovateli vysoké riziko závažné újmy, a to s odkazem na postavení otce v rámci politické strany, jejímž je příslušníkem, stejně jako s touto činností souvisejícími návštěvami policejních a armádních složek v bydlišti rodiny v obdobích, kdy se otec stěžovatelky skrývá. Krajský soud se s námitkami stěžovatelky vypořádal v podstatě pouze odkazem nebo zopakováním argumentace správního orgánu, aniž by se stěžovatelkou uváděnými důvody skutečně věcně zabýval. V rozhodnutí krajského soudu pak zcela chybí posouzení problematiky časté absence živitele rodiny, ve vztahu k otázce uspokojování základních stěžovatelčiných potřeb.

[6] Žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí omezil na konstatování, dle kterého je mu z obecně veřejně dostupných informací známa situace v zemi původu stěžovatelky a vzhledem k tomu, že z těchto podkladů nevyplývá žádné riziko, je návrat do země původu bezpečný. Konkrétní odůvodnění závěrů v otázce přístupu k neúplným rodinám v zemi

pokračování

původu však v odůvodnění rozhodnutí žalovaného a následně také krajského soudu zcela absentuje. Rozsudek je tak v tomto rozsahu nepřezkoumatelný.

[7] Krajský soud neumožnil právnímu zástupci stěžovatelky seznámení se spisy žalovaného ve věci jejích rodičů, na něž žalovaný v rozhodnutí několikrát odkazuje a které nebyly součástí soudního spisu. Dle stěžovatelky není dostatečné v odůvodnění rozhodnutí dítěte pouze odkázat na odůvodnění rozhodnutí jeho rodičů, jež obsahuje podrobné vykreslení situace a podkladů, na jejichž základě učinil správní orgán své rozhodnutí (kasační stížnost přitom odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008 pod sp. zn. 3 Azs 24/2008 – 73). Stěžovatelka má dále za to, že pokud v průběhu řízení nebyly soudní spisy ostatních členů rodiny připojeny ke spisu stěžovatelky, nebyl jimi proveden důkaz a ani jejich obsah nebyl soudem v průběhu jednání přednesen, nelze na ně v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazovat.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že trvá na správnosti jím vydaného správního rozhodnutí, i na tom, že se dostatečně zabýval všemi důvody sdělenými stěžovatelkou, resp. její zákonnou zástupkyní, kterými zdůvodnila svoji žádost, resp. žádost své nezletilé dcery, o udělení mezinárodní ochrany a plně se ztotožňuje s rozhodnutím krajského soudu. Pokud jde o námitky, že v odůvodnění rozhodnutí soudu chybí posouzení problematiky časté absence živitele rodiny ve vztahu k otázce uspokojování základních stěžovatelčiných potřeb a krajský soud ani neposoudil otázku přístupu k neúplným rodinám v zemi původu, žalovaný uvádí, že tyto námitky byly uplatněny teprve v kasační stížnosti, proto se k nim soud ani žalovaný nemohli vyjádřit. Věcně pak k těmto námitkám dodává, že stěžovatelka je v uspokojování svých potřeb ve svém věku spíše závislá na své matce a její rodinu nelze považovat za neúplnou. K ostatním námitkám žalovaný uvedl, že posuzoval jak důvody uvedené stěžovatelkou v řízení o její žádosti, tak i důvody jejích rodičů v samostatných řízeních s tím, že závěry z řízení rodičů pak uvedl i v rozhodnutí o žádosti stěžovatelky. Odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 3 Azs 24/2008 – 73 považuje žalovaný za případný i pro příběh stěžovatelky.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[10] Ve věcech mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39 Nejvyšší správní soud uvedl: „O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek,

kteře jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“

[11] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[12] Pro posouzení ve věci stěžovatelky je předně namístě zdůraznit, že vedle stěžovatelky podal samostatnou žádost o udělení mezinárodní ochrany též její otec a společnou žádost o udělení mezinárodní ochrany její matka a čtyři nezletilí sourozenci. Žaloba otce stěžovatelky proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta rozhodnutím krajského soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 28 Az 24/2013 - 54, kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 8 Azs 123/2014 - 60. Žaloba matky a sourozenců stěžovatelky byla zamítnuta rozhodnutím krajského soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 28 Az 23/2013 - 53, kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí byla odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2015, č. j. 9 Azs 216/2014 - 58. Rozhodnutí jsou, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, dostupná na www.nssoud.cz. V případě otce i matky stěžovatelky šlo o jejich pátou žádost o udělení mezinárodní ochrany poté, co jim v předchozích řízeních mezinárodní ochrana udělena nebyla.

[13] Nejvyšší správní soud má ve shodě s žalovaným za to, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 3 Azs 24/2008 - 73 jsou příléhavé i v případě stěžovatelky: „Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že k žádostem nezletilých žadatelů o mezinárodní ochranu je třeba přistupovat vždy nanejvýš individuálně, neboť spektrum rodinných situací, které mohou nastat, je velmi pestré. Lze si jistě představit případy, kdy důvody udělení mezinárodní ochrany budou svědčit pouze jednomu z rodičů (např. v zemi původu politicky se profilujícímu), nikoli však již ostatním členům rodiny, nebo naopak pouze dítěti či dětem (např. pro odlišnou barvu pleti), nikoli však již některému z jejich rodičů. Zásadně však platí, že nezletilé děti sledují osud svých rodičů...“ V řízení před žalovaným ani v řízení před krajským soudem nebyly zjištěny žádné azylově relevantní důvody, které by

pokračování

mohly svědčit pouze stěžovatelce za situace, kdy rodičům mezinárodní ochrana udělena nebyla. Naopak, stěžovatelka odvozovala své azylové důvody výhradně od svých rodičů, ať již jde o udělení azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu, nebo z důvodu tvrzeného pronásledování otce pro příslušnost k politické straně ve smyslu § 12 zákona o azylu. To vše za situace, kdy stěžovatelka je vzhledem ke svému nízkému věku (ročník narození 2012) takřka výhradně fyzicky i sociálně na svých rodičích závislá.

[14] Předmětem přezkumu nynějšího řízení nejsou rozhodnutí žalovaného, ani rozsudky krajského soudu týkající se otce, matky a sourozenců stěžovatelky. Nejvyšší správní soud se tedy nemůže zabývat tím, zda žalovaný či krajský soud ve vztahu k otci, matce a sourozencům stěžovatelky zohlednili veškeré relevantní skutečnosti. Stejně tak ani krajský soud nemohl v řízení o žalobě stěžovatelky „přezkoumávat“ svá rozhodnutí v jiných řízeních nebo jiná rozhodnutí žalovaného. Podstatné je, že žaloba otce i žaloba matky a sourozenců stěžovatelky proti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany byly v samostatných řízeních před krajským soudem přezkoumány a jako nedůvodné zamítnuty. Ani případné seznámení právního zástupce stěžovatelky se spisy v uvedených věcech nebo provedení důkazu těmito spisy v řízení o žalobě stěžovatelky by nemohly mít na tyto skutečnosti žádný vliv. Z rozhodnutí žalovaného pak nevyplývá, že by v odůvodnění rozhodnutí pouze odkázal na odůvodnění rozhodnutí o žádostech jejích rodičů, jak se stěžovatelka domnívá. Žalovaný toliko konstatoval, že po pečlivém přezkoumání žádostí ostatních členů rodiny neshledal žádné důvody pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a uvedl jednacích čísla těchto rozhodnutí.

[15] K námitce, že se žalovaný i krajský soud nedostatečně zabývali rizikem závažné újmy vzhledem k postavení otce v rámci politické strany, jejímž je příslušníkem, stejně jako s touto činností souvisejícími návštěvami policejních a armádních složek v bydlišti rodiny v obdobích, kdy se otec stěžovatelky skrývá, soud uvádí, že žalovaný se těmito okolnostmi zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí s ohledem na hrozbu pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu a na str. 5 napadeného rozhodnutí s ohledem na nebezpečí vážné újmy ve smyslu doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Krajský soud pak závěry žalovaného přezkoumal na str. 5 – 6 napadeného rozsudku. Otázka časté absence živitele rodiny ve vztahu k uspokojování základních stěžovatelčiných potřeb nebyla v řízení před žalovaným ani v řízení před krajským soudem vznesena, ani z kasační stížnosti nevyplývá, jakým způsobem by se měla do rozhodnutí žalovaného dle názoru stěžovatelky promítnout. Totéž lze říci i o posouzení přístupu k neúplným rodinám v zemi původu stěžovatelky. Z pohovoru před žalovaným nadto vyplývá, že stěžovatelka žije v úplné rodině s matkou, otcem a čtyřmi sourozenci.

[16] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žalovaný posuzoval všechny azylově relevantní důvody tvrzené stěžovatelkou v žádosti o mezinárodní ochranu zvlášť i v souvislosti s výsledkem řízení ve věcech jejích rodičů, své závěry odůvodnil a v řízení před krajským soudem byly tyto závěry řádně přezkoumány.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem

podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, a proto ji ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. shledal nepřijatelnou a odmítl ji.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

[19] Stěžovatelce byl usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 18. 12. 2013, č. j. 29 Az 24/201 – 12, ustanoven k ochraně jejích zájmů ve věci právní zástupce Mgr. Jan Urban, advokát se sídlem Haškova 1714/3, Hradec Králové. Zástupci, který byl stěžovatelce ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Soud proto zástupci přiznal částku 3.100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v podání kasační stížnosti [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) a s § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a částku 300 Kč jako paušální náhradu hotových výdajů s tímto úkonem spojených (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Jelikož právní zástupce stěžovatelky je osobou registrovanou k dani z přidané hodnoty, byla přiznaná částka navýšena o částku 714 Kč, jež odpovídá příslušné dani. Celkem tedy zástupci náleží 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. dubna 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu